

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.H., nar. ..., ..., *zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2016 č.j. DSH/7171/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru pro projednávání přestupků, ze dne 12.2.2016 č.j. MeDO-8750/2016-Mencl., kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), za což mu byla uložena pokuta 3.700,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že nebylo řádně oznámeno prvostupňové rozhodnutí, neboť nebylo jeho zmocněnci doručeno do datové schránky a z toho důvodu jeho odvolání nebylo podáno včas. Žalobce uvedl, že ve svém odvolání ze dne 14.3.2016 uváděl, že byl svou známou pracující u správního orgánu I. stupně dne 14.3.2016 informován o vydání rozhodnutí, a proto z právní opatrnosti v tento den podal odvolání z Buenos Aires v Argentině. Žalobce nesouhlasil s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí s tím, že měl být v predmetné době práce neschopný a měl mít povinnost být na adrese v ... Podle žalobce není věcí žalovaného, zda dodržoval režim dočasně práce neschopného pojištěnce a

toto nebylo ani nijak prokázáno. Ze samotné pracovní neschopnosti a povinnosti dodržovat režim nelze mít za prokázané, že se žalobce v Buenos Aires dne 14.3.2016 nenacházel. Žalobce neuznává ani argumentaci, že podle žalovaného dne 17.3.2016 měl být řešen pro přestupek v dopravě, neboť s ohledem na moderní možnosti dopravy není vyloučeno, že žalobce byl 14.3.2016 v Argentině a 17.3. téhož roku v ČR. Ačkoliv podle žalobce může být délka přepravy zásilky nestandardní v dané věci, nemění to nic na tom, že byla doručena z Argentiny, což dokládá argentinská poštovní známka, a přepravu zásilky je možné zahájit pouze ve státě vydání poštovní známky, na které je zásilka označena. S ohledem na sociální poměry Argentiny nelze nestandardnosti v přepravě vyloučit. Tvzení žalovaného, že nebylo možné na základě poštovní známky z Argentiny doručovat, je podle žalobce nepodložené, a proto nepřezkoumatelné. Žalobce rovněž odmítal, aby se v jeho případě podání odvolání mohlo považovat za zneužití práva, respektive obstrukci. Žalobce uváděl, že bohužel z toho důvodu, že byl v zahraničí, nemohl se se svým zmocněncem spojit, proto podal raději odvolání sám, aby nedošlo ke zmeškání odvolací lhůty. K úvaze žalovaného, proč poslal toliko běžný, a nikoliv doporučený dopis, žalobce uvedl, že mu důsledky této volby pro dokazování byly známy. K úvaze žalovaného, že doručování 4 měsíce odporuje účelu řízení, žalobce uvedl, že mu nelze klást k tíži pochybení držitele poštovní licence. Podle žalobce správní orgány nebyly oprávněny jeho podání ze dne 26.2.2016, označené jako vyjádření k podkladům rozhodnutí, posoudit jako podnět k zahájení přezkumného řízení, ale měly podle § 37 odst. 3 s.ř. žalobce vyzvat, aby sdělil, co předmětným podáním navrhuje. Podle žalobce s ohledem na procesní situaci, k níž došlo, v tomto podání nebylo zřejmé, co se navrhuje, když žalobce navrhoval zastavení řízení, což za dané situace nebylo možné bez současného zrušení prvostupňového rozhodnutí. K tomu žalobce doložil k důkazu usnesení Městského úřadu Vsetín ze dne 9.12.2015, z něhož má být doloženo, že tento postup je běžnou praxí. Žalobce měl za to, že podání odeslané z e-mailu zmocněnce dne 26.2.2016 ve 12:15 hod., tj. zhruba 45 minut před údajným doručením rozhodnutí prvního stupně, měl žalovaný v souladu s § 37 odst. 1 s.ř.s materiál zhodnotit jako odvolání, ale nikoliv jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Na to, i když toto podání bylo označeno jako vyjádření k podkladům rozhodnutí, neboť nelze ignorovat, že řízení o přestupku je ovládáno zásadou jednoty řízení, kdy řízení prvostupňové a řízení v druhém stupni tvoří jeden celek. Tento postup by byl v souladu se zásadou in dubio mitius, tedy posouzení podání tak, aby to bylo pro žalobce příznivější.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uváděl, že sama skutečnost, že žalobce byl v pracovní neschopnosti, nevylučuje, že léčebný režim hrubě porušil a vyjel si do Argentiny, ač je to krajně nepravděpodobné. Již tato eventualita by sama o sobě svědčila o zneužití práva. Avšak pracovní neschopnost nebyla jedinou skutečností, na níž žalovaný učinil závěr o nevěrohodnosti odvolání. Bylo prokázáno, že žalobce v době, kdy měl odesílat odvolání z Argentiny, byl ve stavu práce neschopných, kdy dopis místo obvyklých 9 dnů putoval 4 měsíce a se známkou, která nevykazovala ani desetinu hodnoty nezbytné pro doručení, což je podloženo ve spise vyjádřením České pošty a vyjádřením ČSSZ a písemnostmi PČR. Z tohoto všechno vyplývá, že tyto podklady tvoří ucelený důkazní řetězec, na základě něhož není pochyb o tom, že žalobce osobně z Buenos Aires odvolání neposlal. Žalobce ani neprokazuje cestu do Argentiny, ani neuváděl, o jakou pracovnici Městského úřadu Domažlice by se mělo jednat. Přitom pobyt v Argentině může prokázat vstupním razítkem v cestovním pase. Žalovaný poukázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS č.j. 5As 126/2011-68. Žalovanému se navíc jeví krajně nedůvěryhodným, že se žalobce hodil marod 11.3.2016 a následně odjel na maximálně pět dnů do vzdálené Argentiny, a již 17.3.2016 spáchal v ČR přestupek, aby byl ve stavu práce neschopných až do dubna. Účelovým se jeví i odvolání podané zástupcem žalobce s tvrzením, že mu nebylo rozhodnutí doručeno, ač originální doručenka z datové

schránky prokazuje opak. Dle žalovaného jde o předem připravenou procesní obstrukci, snažící se vytvořit procesní situaci, která výsledek řízení zvrátí ve prospěch žalobce. I kdyby skutečně žalobce osobně dopis odeslal z Argentiny, což je dle žalovaného vyloučené, byl by tento způsob odeslání písemnosti zneužitím práva. Žalobce záměrně použil způsob doručování neumožňující zpětné prověření, ač mohl odvolání podat prostřednictvím zmocněnce nebo použít e-mail bez ověřeného elektronického podpisu, jelikož již dne 17.3.2016 se prokazatelně v ČR nacházel a mohl toto elektronické podání potvrdit. Podle žalovaného jde o obdobný případ jako v případě NSS v rozsudku č.j. 10As 129/2016-31. Akceptace odvolání učiněného prostou poštovní zásilkou údajně ze zahraničí, jehož cestu a datum podání nelze zpětně nijak vysledovat, a které je správnými orgány doručeno několik měsíců po právní moci rozhodnutí, tímto způsobem by bylo možno zpětně zpochybnit jakékoliv rozhodnutí s dlouhodobým časovým odstupem. Podání, které žalobce označuje jako vyjádření se k podkladům, nebylo vyhodnoceno jako odvolání, ale ani jako podnět k přezkumnému řízení, nýbrž jako opožděné vyjádření k podkladu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 30A 20/2016-41 ve spojení s rozsudkem NSS 10As 129/2016-31, podle něhož vyjádření nebylo na místě hodnotit jako odvolání, neboť dle jeho označení, obsahu i momentu doručení se zjevně jednalo o vyjádření podkladům rozhodnutí, které bylo opožděné. Přípis Městského úřadu Vsetín nevypovídá o praxi zdejšího správního orgánu a nemohl v žalobci vyvolat žádné očekávání v projednání věci.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku, podle něhož žalobce dne 13.11.2015 v 15:21 hod. řídil osobní motorové vozidlo VW Polo RZ ..., na silnici II./184 v obci Brůdek, ve směru na obec Prapořiště, a překročil v místě, kde je stanovená rychlost 50 km/h, tuto o 30 km/h, po odečtení odchylky se jednalo o naměřenou rychlost 77 km/h. Žalobce žádal projednání věci ve správním řízení. Správní orgán předvolal žalobce k jednání na 4.2.2016, přičemž v předvolání ze dne 15.1.2016 je obsaženo i poučení podle § 36 odst. 3 s.ř. s tím, že žalobce bude mít po provedeném dokazování při jednání možnost seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Při jednání zmocněnec žalobce Ing. J. byl seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a požádal o stanovení lhůty pro písemné vyjádření, jež byla stanovena do 11.2.2016.

Dne 12.2.2016 správní orgán I. stupně uznal žalobce svým rozhodnutím vinným ze spáchání přestupku. Toto rozhodnutí bylo dodáno do datované schránky zmocněnce dne 16.2.2016 ve 12:58 hod. a doručeno 26.2.2016, jak vyplývá z dokladu o doručení na č.l. 34 správního spisu.

Dne 26.2.2016 ve 12:14 hod zmocněnec žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k podkladům rozhodnutí, v němž namítal, že má za to, že obvinění je nedůvodné, neboť nejel rychlostí, která je mu kladena za vinu. Navrhl přezkoumání nových důkazů a následné zastavení řízení o přestupku.

Dne 31.5.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce označené předmětnou přestupkovou věcí s tím, že se podává odvolání do neoznámeného rozhodnutí a namítá se, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno ani žalobci ani jeho zástupci.

Správnímu orgánu I. stupně dne 11.7.2016 došel dopis žalobce datovaný 14.3.2016, a to v obálce s poštovní známkou a razítkem Republiky Argentina s tímž datem s tím, že známá žalobce pracující na Městském úřadu Domažlice mu sdělila, že bylo vydáno rozhodnutí, a vzhledem k tomu, že je v zahraničí a nemůže informaci ověřit u svého

zmocněnce, podává raději odvolání samostatně, protože se nemůže spojit se svým zmocněncem.

Správní orgán doplnil řízení. Podle zprávy Policie České republiky, Krajského ředitelství Plzeňského kraje, ze dne 15.7.2016, žalobce byl dne 17.3.2016 řešen policií Doprávního inspektorátu Klatovy za přestupek spáchaný při řízení motorového vozidla. Ze zprávy Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy ze dne 26.7.2016 vyplývá, že žalobce má evidované potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti za období 11.3.2016 až 3.4.2016, a má uveden pobyt v době nemoci na adrese ... Ve vyjádření České pošty ze dne 28.7.2016 se uvádí, že na vstupní poště Praha 120, kam jsou směřovány poštovní zásilky z mimoevropských zemí, byl prověřen příchod poštovních listovních zásilek z Argentiny. Přicházejí pouze letecky, tudíž je velmi nepravděpodobné, že by byla zásilka tak dlouho na cestě. Např. zásilka podaná ve dnech 15.7.2016 byla z Argentiny odeslána 5.7.2016 a na poštu Praha 120 dopravena 24.7.2016. Vzhledem k tomu, že měla být v dané věci prověřena obyčejná listovní zásilka, která na rozdíl od doporučené není evidována v přepravním procesu, nelze s určitostí zjistit, že zásilka byla odeslána z Buenos Aires v dané době a dodána do ČR. Otisk razítka odpovídá razítkům podaným v Argentině. Ze stránek argentinské pošty vyplývá, že se jedná v dané věci o nedostatečnou hodnotu poštovní známky. Následně je žalobce vyzván žalovaným podle § 36 odst. 3 s.ř., aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil k podkladům rozhodnutí a seznámil se s nimi.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že odvolací lhůta marně uplynula žalobci dne 14.3.2016. Obě podání následně podaná žalobcem a jeho zmocněncem žalovaný zhodnotil jako opožděná. Pokud jde o podání podané zmocněncem Ing. J. dne 31.5.2016, napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce 26.2.2016 za využití fikce doručení do datové schránky. Proto se nemůže žalobce dovolávat neoznámení rozhodnutí a podání ze dne 31.5.2016 je opožděné. Pokud jde o odvolání, které mělo být odesláno údajně samotným žalobcem z Buenos Aires v Argentině dne 14.3.2016, žalovaný poukázal na skutková zjištění, podle nichž měl být žalobce ve skutečnosti v téže době evidován jako práce neschopný podle Okresní správy sociálního zabezpečení Klatovy s tím, že se měl zdržovat na adrese ... Současně podle sdělení policie již 17.3.2016 byl žalobce řešen policií pro přestupek v dopravě. Ze zprávy České pošty pak vyplývá, že je krajně nepravděpodobné, že by zásilka putovala do ČR tak dlouho. Na základě toho má správní orgán za to, že postup žalobce je čistě účelový a obstrukční. Z podkladů vyplývá, že podání nemohl podat žalobce, přičemž se lze domnívat důvodně, že tento dopis ani nebyl odeslán 14.3.2016 z Argentiny, nýbrž byl předán do poštovního oběhu podstatně déle na pracoviště generálních zásilek České pošty správním pracovníkem, když zmocněnec nabízející své služby na www.nechcipokutu.cz využil známek v minulosti nakoupených v Argentině a nechal si vyrobit razítko odpovídající razítku České pošty. V minulosti ostatně byla žalovanému ze strany zmocněnců nabízejících své služby na tomto webu zasílána podání i z Uruguaye a Argentiny. Ač již byla předána zásilka k poštovní přepravě v Argentině či v ČR, jde o záměrně obstrukční postup a jako takový je zneužitím práva. Žalobce nemohl odvolání osobně v Argentině podat, neboť ze spisu je zřejmé, že se musel zdržovat v ČR. Nadto mohl jeho zmocněnec sám podat odvolání písemně v ČR nebo prostřednictvím datové schránky či e-mailu se zaručeným elektronickým popisem včas, když mu bylo rozhodnutí prokazatelně doručeno do datové schránky. Namísto toho podal odvolání do neoznámeného rozhodnutí s několika měsíčním odstupem a současně zásilka v podobě běžného dopisu z Argentiny znemožňuje zpětné prověření cesty zásilky. Zvolená forma poštovní služby byla zcela nelogická, neboť v případě ztráty zásilky by neumožnila odvolateli prokázat, že odvolání podal. Způsob doručování, kdy od podání zásilky do jejího doručení uběhnou 4 měsíce, evidentně odporuje účelu

přestupkového řízení, v němž je správní orgán limitován lhůtami pro projednání věci. V dané věci i s přihlédnutím k obdobné praxi zmocněnce v jiných řízeních, je zřejmé, že se jedná o účelové zneužití práva na odesílání písemností ze zahraničí, ne-li přímo o podvod spočívající v odeslání zásilky s falešným podacím razítkem ČR. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 1As 16/2015-33, kde tentýž zmocněnec zasílá odvolání z Libanonu prostřednictvím nezjištěné třetí osoby, což označil NSS jako zneužití práva s tím, že zákon v případě projednání přestupku stanoví nepřekročitelný časový limit, který musí být správními orgány připraven spravedlnost vykonat. Přestože tato objektivní lhůta směřuje především vůči státu jako ochrana obviněného, váže nejen stát, ale i svým způsobem se váže i na postavení obvinění obviněného v tom smyslu, že nepokrývá takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku, svou podstatou porušují nejen zákonné podmínky spravedlivého procesu. Sem spadají například jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce i takové, které ač takové znaky postrádají, sledují již mimoprocesní cíle. Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 4As 164/2015-39, a dále uvedl, že s ohledem na popsany způsob doručování spočívající v údajném podání odvolání v Argentině odvolatelem, který byl v té době pracovní neschopnosti a měl se zdržovat v Plzni, považuje toto žalovaný za zneužití práva podání v zahraničí. Proto za směrodatné pro posouzení včasnosti podání považuje žalovaný datum doručení podání správnímu orgánu, respektive datum, které by za předpokladu běžného běhu věci, odpovídalo tomu datu, coby podání zásilky. Tzn. nejvýš několik dní před datem 11.7.2016, nikoliv však datum 11.3.2016, tudíž odvolání je opožděné. Ohledně podání žalobce označeného jako vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 26.2.2016 žalovaný konstatoval, že jej nelze vyhodnotit jako odůvodněné. Žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 30A 22/2016-41 a rozsudek NSS č.j. 1As 129/2016-31, podle nichž podání je nutno podle obsahu hodnotit jinak, než jak je označeno, pouze pokud obsah podání se byť jen z části neshoduje s označením. V dané věci však obsah podání úplně koresponduje s označením, neboť z obsahu podání je zřejmé, že se jedná o vyjádření k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 s.ř., které bylo zasláno opožděně. Žalovaný poukázal na to, že žalobci byla stanovena lhůta do 11.2.2016. Žalobce v podání označeném jako vyjádření k podkladům uplatňoval nová skutková tvrzení a navrhoval nové důkazy a nijak z tohoto podání neplyne, že by napadal prvostupňové rozhodnutí. V závěru se domáhal pouze zastavení řízení, nikoliv zrušení prvostupňového rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že podání doručené správnímu orgánu I. stupně cca. 44 minut před doručením rozhodnutí je opožděným vyjádřením k podkladům rozhodnutí a nikoliv odvoláním. Vzhledem k tomu, že vyjádření bylo doručeno až po vydání prvostupňového rozhodnutí, prvostupňový orgán k němu již nemohl přihlížet. Žalovaný by k němu musel přihlížet pouze v případě, že by bylo podáno včasné odvolání.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Tvrzení žalobce o tom, že jeho zmocněnci nebylo řádně doručeno prvostupňové správní rozhodnutí, bylo jednoznačně vyvráceno obsahem správního spisu, jehož součástí je i výše zmíněná doručka na čl. 34 správního spisu svědčící o doručení předmětného rozhodnutí zmocněnci žalobce do datové schránky.

Ani tvrzení žalobce, že podal odvolání včas, soud v daném případě neakceptoval, neboť v kontextu okolností případu je toto tvrzení naprosto nevěrohodné. Žalovaný se touto otázkou zabýval podrobně v napadeném rozhodnutí a dostatečně podrobně a logicky vysvětlil, proč považuje tvrzení za účelové a nesprávné. Soud se závěry žalovaného, které jsou výše v tomto rozsudku shrnuty, zcela ztotožnil. Není vůbec reálné, aby žalobce podával odvolání

jako obyčejnou listovní zásilku prostřednictvím pošty v Argentině, nadto osobně, přestože má v řízení zmocněnce s datovou schránkou a pobytem v ČR, a současně tak, že odvolání dojde správnímu orgánu po 4 měsících od doručení napadeného rozhodnutí. To vše za situace, kdy má žalobce dle potvrzené pracovní neschopnosti pobývat na konkrétní adrese v ČR a také zde podle policejních záznamů ve stejné době spáchá dopravní přestupek.

Na daný případ je tak plně aplikovatelný rozsudek NSS ze dne 12.2.2014 čj. 5 As 126/2011-77, podle něhož *„tvrdil-li žalobce prostřednictvím svého zmocněnce určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.“*

Druhá námitka žalobce spočívala v tvrzení o nesprávně posouzeném podání označeném jako vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Podle § 37 odst. 1 věty druhé správního řádu se podání posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Podle § 36 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy.

Podle žalobce vzhledem k tomu, že bylo správnímu orgánu vyjádření k podkladům rozhodnutí dodáno až po vydání prvostupňového rozhodnutí, mělo být posouzeno v jeho prospěch jako odvolání. Soud tento názor nesdílí. Stejnou námitkou se zabýval již NSS v rozsudku ze dne 11.8.2016 čj. 10 As 129/2016-31 (dostupný na www.nssoud.cz) a dle názoru zdejšího soudu jsou závěry NSS obsažené v označeném rozhodnutí plně aplikovatelné na daný případ. V rozsudku NSS se uvádí:

„Z právě uvedených nesporných skutečností vyplynulo, že stěžovatel měl zaslaným podáním v úmyslu doplnit již dříve podané odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a byl si vědom, že tak činí opožděně. Nežádal však o prominutí zmeškání lhůty k doplnění odvolání, ani nijak nedoložil, proč odvolání doplňuje opožděně.“

Správní řád dále definuje pojem „vydání rozhodnutí“ v § 71 odst. 2. Rozumí se tím mimo jiné předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:" [písm. a) cit. ustanovení].

Stěžovatel se nyní snaží své procesní opomenutí zhojit tím, že žalovanému vytýká, že jeho podání neposoudil i jako jiný možný prostředek nápravy, konkrétně jako podnět k přezkoumání rozhodnutí, a svůj názor opírá o § 92 správního řádu.

Právní názor stěžovatele, že správní orgán si za dané procesní situace měl být vědom, že podání stěžovatele nemůže být již reflektováno jako doplnění odvolání, ale jako podnět ve smyslu § 94 správního řádu, je nesprávný a nemá vůbec žádnou oporu v zákoně. Takový výklad by byl absurdní. Vedl by k tomu, že správní orgán by byl vždy povinen se zabývat jakýmkoliv podáním účastníka řízení a vyhodnocovat ho pouze s ohledem na aktuální fázi řízení, nikoliv s ohledem na jeho skutečný obsah, vůli podatele, příp. na zákonné lhůty, jak mu přikazuje sám zákon.“

Soud na podkladě uvedených úvah v daném případě dospěl ke stejnému závěru, jako žalovaný v napadeném rozhodnutí, totiž že obsah podání označeného jako vyjádření k podkladům rozhodnutí zcela koresponduje se svým označením, a nelze jej proto hodnotit jinak než jako opožděně podané vyjádření k podkladům prvostupňového rozhodnutí. Z vyložených důvodů soud ani neprovedl důkaz usnesením Městského úřadu Vsetín, Odboru správního úřadu, ze dne 5.12.2015, přiloženým k žalobě, pro nadbytečnost, neboť praxe jiného prvostupňového správního úřadu vzhledem k názoru NSS na danou právní problematiku je zcela bezpředmětná.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 15.1.2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně